

Sygn. akt I ACa 1829/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska SSA Robert Jurga
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **S. W.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 marca 2016 r. sygn. akt IX GC 859/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Górczanowska SSA Jan Kremer SSA Robert Jurga

Sygn. akt I ACa 1829/16

UZASADNIENIE

Powód S. W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) sp. z o.o, kwoty 119.900 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 25 stycznia 2015 r. oraz kosztami postępowania. Na uzasadnienie pozwu wskazał, że na początku września 2014 r. pozwany zamówił u powoda 500 sztuk krzeseł, które miały trafić do (...) W. – Parku (...)w T.. Krzesła miały zostać wykonane na podstawie projektu dostarczonego przez pozwanego. Pozwany był podwykonawcą zamówienia publicznego udzielonego przez (...) na dostawę krzeseł. Za wykonanie dzieła powód miał otrzymać 159.000 zł.

Pozwany zapłacił zaliczkę udzielając zlecenia w wysokości 40.000 zł. Powód wykonał prawidłowo umowę, dostarczył krzesła i do dziś nie otrzymał zapłaty. Sąd wydał nakaz w postępowaniu upominawczym.

Strona pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniosła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie pozwu. W uzasadnieniu strona podniosła, że powód nie wykazał dostatecznie faktu zawarcia umowy między stronami albowiem lakoniczna treść korespondencji email nie spełnia tej funkcji. Ponadto z treści emaila wynika, iż strony rzekomo uzgodniły wzór krzesel, co nie może oznaczać zgody na zawarcie umowy, a powód nie przedłożył umowy, wobec czego były to tylko rozmowy w kwestii zawarcia umowy.

Strona w sprzeciwie podniosła ponadto, że nawet przyjmując, iż doszło do zawarcia umowy to wątpliwości budzi treść takiej umowy albowiem z załączonych dokumentów nie wynika, jakie usługi-prace wykonywał powód oraz nie ma możliwości zweryfikowania treści uzgodnień między stronami dotyczących dostawy gotowych krzesel. Zdaniem pozwanego - powoda nie powinny obchodzić zawarte umowy przez pozwanego z osobami trzecimi w tym jego relacje z (...) W. – Parkiem (...)w T.. Powód przyznał, że dostarczył krzesła do (...), a pozwany nigdy nie otrzymał wskazanych krzesel, a z dostarczonych dokumentów nie wynika by pozwany zgodził się na dostawę krzesel do (...). Również odebranie przez pracowników (...) krzesel nie dowodzi prawidłowego wykonania rzekomo zawartej umowy między stronami.

Pozwany kwestionował również wysokość wynagrodzenia oraz że wynika ona tylko z przedłożonej faktury, która jest przez nikogo niepodpisana. Sama faktura nie dowodzi zawarcia umowy ani treści wynagrodzenia, a strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych, wobec czego powód wystawiła wiele faktur na rzecz pozwanego, co potwierdza też przedłożone potwierdzenie doręczenia.

Pozwany w trakcie postępowania oświadczył, że nigdy nie łączyła go żadna umowa z (...) W. ani nie dostał żadnego wynagrodzenie z tej instytucji.

W replice do sprzeciwu powód podtrzymał swe twierdzenia szczegółowo je uzasadniając i dodał, że pozwany pominął szereg okoliczności, które w sprawie potwierdzają zawarcie umowy o dzieło między stronami, a to wpłacenie przez pozwanego zaliczki na poczet wynagrodzenia w wysokości 40.000 zł, przyjęcie i zaksięgowanie faktury zaliczkowej oraz faktury za wykonanie dzieła i zaliczenia przez pozwanego do kosztów uzyskania przychodów, nie zaprzeczenie przez pozwanego istnieniu wierzytelności wskazanej przez powoda.

Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo po ustaleniu, że strony zawarły w dniu 11 września 2014 r. umowę o dzieło. Wcześniej, tj. w okolicach czerwca, lipca 2014 r. pozwany prowadził rozmowy z powodem w przedmiocie wykonania krzesel, lecz wówczas powód nie podjął się ich wykonania ze względu na braku czasu i brak odpowiednich maszyn i narzędzi.

Pozwany zamówił u powoda wykonanie 500 sztuk krzesel. Powód przyjął zamówienie. Pozwany wpłacił 40.000 złotych zaliczki tytułem wykonania 500 krzesel na podstawie faktury pro forma. Pozwany zapłacił zaliczkę na konto powoda w dniu 11 września 2015 r. wpisując w tytule operacji „pf (...)” co oznacza fakturę pro forma (...), opiewającą właśnie na kwotę 40.000 złotych. Termin na wykonanie krzesel upływał dnia 25 listopada 2014 r. Powód wykonał umowę w dniu 24 listopada 2014 r. świadcząc ostatnią partię krzesel.

Krzesła zostały wykonane na podstawie projektu przedstawionego przez pozwanego. Powód wykonał jedno krzesło na wzór, który przekazał pozwanemu. Wzór krzesel zaakceptował pracownik (...) A. Ż..

W trakcie wykonywania krzesel z powodem wiele razy kontaktowali się (...), spółka z P. i H.. Pozwanego łączyła umowa z (...) na dostarczenie krzesel. Krzesła zostały dostarczone do (...).

Powód wykonał umowę dostarczając krzesła w miejsce wskazane przez pozwanego. Krzesła były dostarczane etapami do (...) W. – Parku (...)w T.: w dniu 21 października 2014 r. dostarczono 130 krzesel, 24 października 2014 r. 70 kolejnych krzesel, 4 listopada 2014 r. 62 krzesła, 19 listopada 2014 r. 141 krzesel oraz 24 listopada 2014 r. 97

krzesel. Krzesła zostały odebrane przez pracowników (...) P. P. (2) i B. R.. Krzesła nie miały wad. Powód otrzymał pokwitowania odbioru, wystawił fakturę za wykonanie umowy na kwotę 119.900 zł.

Powód nie otrzymał brakującej części zapłaty z tytułu wykonanej umowy w wysokości 119.900 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów oraz zeznań świadka P. P. (2) i powoda. Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka P. P. (2) oraz powoda. Świadek w szczególności zeznał, że był upoważniony do odbioru wykonanych krzesel, które zostały dostarczone przez firmę powoda - L., przeliczył krzesła, podpisał protokół odbioru. Świadek pamiętał wzór krzesel, krzesła zostały odebrane bez zastrzeżeń, krzesel było ok. 500 przy odbiorze. Świadek nie wiedział, w jakiej firmie były zamówione krzesła, tym zajmowało się (...) i nie wiedział, komu (...) wypłaciło cenę za te krzesła. Pokwitowania za dostarczenie krzesel podpisała oprócz świadka również B. R.. W świetle zeznań świadka P. P. (2) oraz treści protokołów odbiorów wykonanych krzesel należało – wobec usprawiedliwionego niestawienia świadka B. R. na terminie rozprawy w dniu 22 marca 2016 r. (k. 70 i n.) – pominąć dowód z zeznań powyższego świadka ze względu na fakt, że wszystkie okoliczności związane z dostawą i odbiorem wykonanych krzesel zostały wyjaśnione dzięki zeznaniom świadka P. P. (2) a powód cofnął wniosek o przesłuchanie świadka B. R..

Powód zeznał, że zawarł umowę o dzieło z pozwanym w formie ustnej z uwagi na ośmioletnią współpracę. Opisał istotne elementy umowy w szczególności jej przedmiot - wyprodukowanie 500 krzesel na podstawie projektu dostarczonego i zaakceptowanego przez pozwanego, wskazał termin wykonania zobowiązania – do dnia 25 listopada 2014 r., miejsce dostarczenia dzieła – (...).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka i powoda albowiem były one jasne, logiczne, spójne a przede wszystkim ich treść korespondowała ze sobą, wzajemnie się uzupełniając oraz korespondowała z resztą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W szczególności powód zeznał, iż termin wykonania dzieła upływał w dniu 25 listopada 2014 r. i że termin wykonania dzieła był krótki, natomiast protokoły odbioru opiewały na daty z końca października 2014, a ostatni był z dnia 24 listopada 2014 r., co potwierdza, iż termin końcowy upływał w dniu 25 listopada 2014 r. a powód zdążył ze spełnieniem swego świadczenia. Podobnie w zakresie projektu krzesel, zeznania powoda korespondują z treścią emaili i z pismem kierownika (...) A. Ż., która zaakceptowała projekt wysyłając pismo z dnia 29 sierpnia 2014 r.

W związku z powyższym Sąd oddalił wniosek pełnomocnika strony pozwanej zgłoszony dopiero na terminie rozprawy w dniu 22 marca 2016 r. o zwrócenie się przez tut. Sąd do (...) W. – Parku (...) w T. o wskazanie czy pozwanego łączyły jakieś relacje umowne względnie czy otrzymał jakiegokolwiek płatności ze strony muzeum albowiem – w świetle niebudzących wątpliwości ustaleń tut. Sądu – powyższy wniosek zmierzał tylko do niezasadnego przedłużenia niniejszego postępowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego powództwo jest uzasadnione zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Istotą niniejszego sporu było ustalenie łączącego strony zobowiązania, wartości umowy, sposobu i zakresu wywiązania się ze zobowiązania przez każdą ze stron, w tym w szczególności stwierdzenia czy między stronami doszło do zawarcia umowy a jeśli tak to, o jakiej treści oraz czy powód wykonał powyższą umowę i w jakim zakresie.

Zebrałe w sprawie dowody w ocenie Sądu jednoznacznie potwierdzają fakt zawarcia i wykonania umowy między stronami. Umowa została zawarta w formie ustnej, lecz okoliczności jej zawarcia i wykonania nie budzą wątpliwości, co do jej treści oraz realizacji, co wynika w szczególności z przedłożonej do akt faktury zaliczkowej pro forma oraz faktury końcowej, potwierdzenia przelewu kwoty 40.00 zł, pokwitowań dostarczenia krzesel. Pozwany zapłacił zaliczkę, co potwierdza, iż wiedział o umowie i był nią związany. W szczególności z faktury pro forma wynika, iż powód miał wytworzyć 500 krzesel według projektu; projekt dostarczył pozwany, co wynika z emaila z dnia 4 września 2014 r.

Wskazać należy że faktura pro-forma stanowi swoistego rodzaju potwierdzenie złożenia oferty w rozumieniu kodeksu cywilnego, zgodnie, z którym oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, o ile określa istotne postanowienia tej umowy. Faktura pro-forma jest chętnie używanym dokumentem potwierdzającym zawarcie

transakcji, ponieważ zawiera wszystkie istotne z punktu widzenia przedsiębiorcy i jego kontrahentów pozycje. Zdaniem Sądu z taką sytuacją mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie. Pozwany przedstawił powodowi projekt krzesła wraz z akceptacją projektu ze strony odbiorcy finalnego dzieła, tj. (...) W. – Parku (...) w T. (vide: email prokurenta pozwanego z dnia 11 września 2014 r. wraz ze skanem akceptacji projektu – k. 54 i n.), co oznaczało przyjęcie oferty przez zamawiającego i zawarcie umowy z dniem 11 września 2014 r. Skutkiem przyjęcia oferty było wystawienie przez powoda faktury Vat nr (...) z dnia 11 września 2014 r. – k. 14, a więc w tym samym dniu, gdy otrzymał potwierdzenie przez zamawiającego szczegółów przyszłego dzieła. Faktura pro forma zawierała wskazanie „zaliczka na wykonanie krzesel według projektu”. Umówienie się w zakresie ilości krzesel, tj. 500 sztuk, wynikało z zapisu na fakturze. Strony w ocenie Sądu umówiły się ustnie, co do wysokości wynagrodzenia za jedno krzesło a wartość ta została wyrażona w fakturze końcowej nr (...).

Wymiana pism między stronami, tj. faktury pro forma powoda i email prokurenta pozwanego z dnia 11 września 2014 r, w których treści zostały określone i zaakceptowane przez drugą stronę istotne postanowienia umowy było zawarciem umowy o dzieło w trybie ofertowym. Moment i miejsce zawarcia umowy nastąpił stosownie do treści art. 70 k.c. Sąd uznał, iż treść wiadomości email z dnia 11 września 2014 r. oraz poprzedzającej wiadomości email z dnia 4 września 2014 r. wysłanych przez prokurenta pozwanego należy wyklądać w ten sposób, iż pozwany zaakceptował ofertę powoda wyrażoną w fakturze pro forma. Jak zostało wyżej wskazane faktura ta wraz z fakturą zaliczkową wyrażała wszystkie istotne postanowienia umowy.

Powyższe rozważania przeczą zatem twierdzeniom pozwanego, że w relacjach bezpośrednio w związku z wykonaniem krzesel pozostawał powód ze spółką z P., H. oraz z (...) natomiast nie ma żadnego dowodu na okoliczność jego relacji z pozwanym oraz iż w trakcie postępowania nie ustalono czy została zawarta umowa oraz jakiej treści czy była to umowa o dzieło czy pośrednictwa. Odnosząc się do zarzutu, że powód pozostawał w relacjach z (...) czy innymi spółkami to dla Sądu kluczowymi dokumentami są wiadomości email, w tym email z dnia 11 września 2014 r. wraz z załącznikiem - pismem kierownika (...), który wskazuje, iż umowa została zawarta przez prokurenta pozwanego a dzieło miało być dostarczone dla (...) (czego wyrazem jest akceptacja wzoru krzesel przez (...)) stąd bezpośrednio relacje powoda z (...). Skoro zaś strony współpracowały od ośmiu lat to relacje (telefony) spółek z P., H. z powodem Sąd postrzega, jako związane z wykonywaniem innych stosunków łączących strony. Te relacje nie przeczą natomiast temu, iż strony łączyła umowa o dzieło.

Zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Jak ustalono w sprawie pozwany otrzymał dzieło bez wad, w terminie, wobec czego winien zapłacić wynagrodzenie, czego zaniechał konsekwencją, czego było zasądzenie pozostałej do zapłaty kwoty w pkt. I wyroku. Konsekwencją braku zapłaty za dzieło w terminie było naliczenie odsetek za opóźnienie od dnia 25 stycznia 2015 r. tj. od pierwszego dnia po upływie ostatniego dnia terminu zapłaty, który zgodnie z umową stron wynosił 60 dni od wykonania umowy w dniu 24 listopada 2014 r.

O kosztach zawartych w punkcie II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania i zasądził od strony pozwanej jako przegrywającego kwotę 9.612 zł, na którą złożyła się kwota 5.995 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, kwota 3.600 zł tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika wyliczonego zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa.

Wyrok ten zaskarżyła apelacją strona pozwana w całości wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości. Apelujący zarzucił naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego rozumowania, błędne ustalenie stanu faktycznego w szczególności że między stronami doszło do zawarcia umowy o dzieło z dniem 11 września 2014 r. na wykonanie 500 sztuk krzesel za 159 900zł; kwota 40 000zł wpłacona na rzecz powoda stanowiła zaliczkę z tytułu w/w umowy, podczas gdy wnioski takie nie wynikają z materiału dowodowego; art. 217 i 227 k.p.c. przez brak

uwzględnienia wniosku dowodowego na okoliczność związków pozwanego z (...) W., istnienia związków umownych i otrzymania od (...) przez pozwanego świadczeń, co świadczyłoby o istnieniu umowy.

Naruszenie prawa materialnego tj. art. 66 § 1 k.c. przez brak jego prawidłowego zastosowania polegający na przyjęciu że faktura pro forma z 10 września 2014 r. stanowiła ofertę złożoną przez powoda pozwanemu, oraz że skutek jej złożenia doszło do zawarcia umowy o dzieło poprzez przyjęcie oferty przez pozwanego podczas gdy nie konstruowała ona elementów oferty. W uzasadnieniu apelacji wskazano na poszczególne okoliczności występujące w sprawie wraz z ich własną oceną, zakwestionowano skutki zaksięgowania faktury, jak i wartość protokołu odbioru krzeseł bez obecności pozwanego. Dodatkowo ocenę zeznań świadków. Zarzut naruszenia art. 66 k.c. połączono z art. 627 k.c. zarzucając nie ustalenie jakiego projektu krzeseł dotyczy i jaka będzie wysokość wynagrodzenia.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i wywody prawne Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa procesowego nie są zasadne. Sąd I instancji szczegółowo wskazał dlaczego dał wiarę przedstawionym dowodom. Sąd Apelacyjny za wystarczające uważa wskazanie, że dla skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wykazanie, że poczynione ustalenia faktyczne dokonane został z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, a także doświadczenia życiowego.

Nie jest wystarczającym przedstawianie własnej wersji wydarzeń. W sprawie na podkreślenie zasługuje, że pozwany w istocie jedynie dąży do podważenia poszczególnych dowodów nie przedstawiając własnych pozytywnych okoliczności. Jedynie dla przykładu wystarczy wskazanie, że nawet nie usiłował wskazać z jakiego innego tytułu uiścił 40 000zł, jeśli twierdzi, że nie łączyła go z powodem ustalona umowa. W tym przypadku ciężar dowodu „przeszedł” na pozwanego. Zarzuty odrywają się także od okoliczności nie wywołujących wątpliwość, jak dostarczenie i odbiór krzeseł przez (...) W. w sytuacji gdy powód twierdzi, że dostarczył je w wykonaniu umowy z pozwanym. Pozwany nie wykazał, że nie pozostawał w związku umownym z w/w (...), ale i to nie byłoby wystarczające, jeśli był podwykonawcą większej innej umowy. Zarzut naruszenia art. 217 § 1 i 227 k.p.c. nie był zasadny, pozwany zgłosił wniosek o zobowiązanie osoby trzeciej – (...) do złożenia oświadczenia o związkach z pozwanym. Wniosek ten był spóźniony, a nie wskazano skutecznie przyczyny nie zgłoszenia go w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Ponadto dowód taki mógł zrealizować sam pozwany zwracając się do (...) i przedkładając ewentualne oświadczenia tegoż. Prawo zgłaszania wniosków dowodowych do zamknięcia rozprawy podlega jednak ograniczeniu wynikającemu z ograniczeń wprowadzonych w k.p.c. koniecznych dla sprawnego prowadzenia postępowania. Ponadto dowód ten nie podważał ustalenia o zawarciu przez strony umowy w sposób ustalony przez Sąd I instancji, a więc nie wpływał na rozstrzygnięcie. Pozwany przeczył umowie stron. Z tej przyczyny i ten zarzut apelacji nie był zasadny. Sąd Apelacyjny podkreśla, że podniesione zarzuty naruszenia prawa procesowego nie podważyły skutecznie ustaleń Sądu I instancji opartych na logicznym ciągu zdarzeń układających się w nie wywołujący wątpliwości wniosek, o zawarciu przez strony umowy i jej wykonaniu przez powoda. W istocie pozwany nie zaprzeczył, że był podwykonawcą umowy na rzecz (...) W., zobowiązanym do dostarczenia krzeseł, sam wskazał, że przesyłał zdjęcia krzeseł powodowi, nie zaprzeczył, że krzesła zostały dostarczone i odebrane przez w/w (...) od powoda, nie zgłosił wniosków dowodowych w terminie, a i poza nim dotyczących przyczyny odebrania od powoda krzeseł. Wreszcie nie wykazał żadnej innej podstawy prawnej dla zapłaty i zaksięgowania 40 000zł. Podsumowując, stan faktyczny został ustalony prawidłowo zgodnie z wymaganiami art. 233 § 1 k.p.c., a dowody wskazane w apelacji pominięto zasadnie. Sąd Apelacyjny wskazuje na poglądy komentatorów powiązane z orzecnictwem np. T. Ereciński komentarz do art. 233 LEX 2016 „Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (wyrok SN z dnia 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, LEX nr 1635264);

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.). Por. również wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, OSNC 2000, nr 10, poz. 189; wyrok SN z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732.; Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają trzy czynniki: logiczny, ustawowy oraz ideologiczny. Czynniki logiczny oznacza, że sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Rozumowanie sędziego z reguły ma charakter rozumowania dedukcyjnego (rzadziej redukcyjnego), powinien on zatem kierować się określonymi schematami, przewidzianymi w logice formalnej dla tego typu rozumowania. W konsekwencji między wnioskami sądu, które wyprowadza on przy ocenie poszczególnych dowodów, nie mogą istnieć sprzeczności. Wszystkie wnioski muszą stanowić logiczną całość. Z orzeczeń Sądu Najwyższego wynika, że własne przekonanie sądu nie może naruszać zasady logicznego powiązania wniosków z zebraniem w sprawie materiałem. Sąd może dawać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają (np. orzeczenie SN z dnia 26 listopada 1949 r., WaC 154/49, DPP 1950, nr 3; wyrok SN z dnia 29 sierpnia 1974 r., I CR 338/74, Biul. SN 1974, nr 12, s. 227; wyrok SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNCP 1980, nr 10, poz. 200). Por. także S. Rejman, Granice sędziowskiej swobodnej oceny dowodów, BMS 1961, nr 7–8.”

Powyższe rozważanie prowadzi do stwierdzenia, że stan faktyczny został ustabilizowany, a w okolicznościach sprawy zarzut naruszenia prawa materialnego także nie był zasadny.

Sąd I instancji przedstawił pogląd prawny dotyczący zawarcia umowy z odwołaniem do art. 627 k.c., 70 k.c. z odniesieniem do ofertowego trybu zawarcia umowy.

W ustalonym stanie faktycznym nie jest skuteczny zarzut „błędnego przyjęcia, że faktura pro-forma z dnia 10 września 2014 r. stanowiła ofertę...” Twierdzenie to oderwane jest od całokształtu ustaleń Sądu I instancji, jak i jego wyводу. Sąd Wskazał, że faktura pro-forma jest swoistego rodzaju złożeniem oferty, ale przedstawił także dalsze rozważania i argumenty.

Pozwana nie dostrzega, że wystawienie faktury nastąpiło w reakcji na jej działanie, a nie było pierwotnym w stosunku do niego, w istocie było rodzajem potwierdzenia złożonej przez pozwaną oferty. Ponadto umknęło pozwanej, że Sąd I instancji odwołał się do treści art. 70 k.c. Przepis ten wskazuje, że do zawarcia umowy może dojść także przez przystąpienie do jej wykonania. Podsumowując, Sąd I instancji trafnie zastosował także przepisy prawa materialnego, a zarzut naruszenia art. 66 k.c. w ustalonym stanie faktycznym nie był zasadny i odwoływał się do fragmentu a nie całości ustaleń faktycznych.

Z przedstawionych przyczyn apelacja uległa oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., a o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

SSA Barbara Górczanowska SSA Jan Kremer SSA Robert Jurga